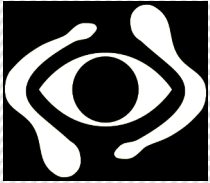

Els dijous del

Cineclub

Estrenes | 1 de febrer 2018 | Sessions: 20.00 i 20.30 h

Pasolini

Abel Ferrara, 2014

Sinopsi

La nit del 2 de novembre de 1975 va ser trobat en una platja d'Òstia, el cadàver del cineasta i polifacètic artista Pier Paolo Pasolini. Era el símbol de l'art revolucionari que lluita contra el poder. Els seus escrits eren provocadors, i les seves pel·lícules perseguides per la censura.

Fitxa artística

Willem Dafoe,
Ninetto Davoli,
Riccardo Scamarcio,
Valerio Mastandrea,
Adriana Asti,
Maria de Medeiros,
Andrea Bosca,
Giada Colagrande,
Francesco Siciliano

“Willem Dafoe és l'encarregat de vestir-se amb la pell del personatge i, tractant-lo amb una infinita tendresa, sense jutjar-lo, és capaç de fer-nos llegir la seva ànima”

Amb *“Pasolini”*, Abel Ferrara s'apropa a la figura de Pier Paolo Pasolini en els últims moments de la seva vida, abans de ser salvatgement assassinat en una platja d'Òstia (Roma) el 2 de novembre de 1975. Han passat quaranta anys des de que algú (el misteri de qui el va assassinar i per encàrrec de qui encara

segueix) li va prendre al món un dels intel·lectuals més lúcids. Abel Ferrara, però, no vol fer de detectiu per tal d'aclarir el cas, ben al contrari, per mitjà de la seva particular visió, vol mostrar la complexitat d'un mestre. Mestre de literatura, també de la cinematografia i molt especialment, mestre del pensament crític.

Partint de referències de l'últim film de Pasolini, *“Saló o els 120 dies de Sodoma”*, Ferrara opta per mostrar fragments d'aquestes últimes hores de vida que es barregen amb

Fitxa artística

Director. Abel Ferrara
País Itàlia
Guió Abel Ferrara
Productora Capricci Films
Tarantula
Urania Pictures S.r.l.
Fotografia Stefano Falivene
Gènere Drama
Durada 86m

recreacions de futurs projectes que omplien el temps de l'intel·lectual. Pasolini va viure aquests moments fent el que més li agradava: escriure contes i cartes, pensant en la seva propera pel·lícula, “*Porno – Teo – Kolosai*”, que mai es va poder veure realitzada, menjant amb la seva família i amb els seus amics, i deixant-se portar pel desig fins als baixos fons de Roma. L'espectador assisteix a tot plegat, amb una certa dificultat per discernir entre la realitat i la creativitat pasoliniana, submergit en un ambient d'obscuritat que n'anuncia un mal presagi, sobretot gràcies als tons foscos de la fotografia de Stefano Falivene.

Ferrara fa un retrat d'un Pasolini absolutament pessimista, immers en una Itàlia convulsa i violenta, on se succeïen els crims un dia darrera l'altre.

Les seves últimes declaracions públiques van ser: “Estem en perill”. Pasolini estava realment en perill i n'era conscient.

Willem Dafoe és l'encarregat de vestir-se amb la pell del personatge i, tractant-lo amb una infinita tendresa, sense jutjar-lo, és capaç de fer-nos llegir la seva ànima. Potser el film es queda curt, voldríem saber més i tot queda, finalment, com un esbós de la seva personalitat i amb unes formes un xic caòtiques. No obstant, s'agraeix que no aprofundeixi en el misteri del crim i es centri en la concepció de la vida del personatge a través de la seva obra i de les seves paraules.

La figura de Pasolini continua interessant 40 anys després de la seva tràgica desaparició i se seguirà tractant de discernir el

per què del seu assassinat per mitjà de publicacions i films més o menys aconseguits. El millor encert d'Abel Ferrara és haver fugit del “morbo” (de la morbositat ?) agafant el succés com un element més de la seva vida i no com el principal, perquè els espectadors desitgem conèixer més a fons l'obra i les obsessions d'un dels més grans pensadors de la Història recent.

Maria Vaquero

Blog Cine en conserva

21-3-2015

cines
IMPERIAL

Ajuntament
de Sabadell

Cineclub Sabadell